Şiddet Uygulayan Eş Ağır Kusurlu

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Yargıtay Hukuk Genel Kurulu	09.09.2026	Bozma

ESAS NO	KARAR NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2025/454	2026/470	TMK 166/1, TMK 174, HMK 371

ÖZET

Ailesinin evliliğe müdahalesine sessiz kalan ve tartışmalarda baba evine giden kadına karşılık eşine sürekli hakaret ve fiziksel şiddet uygulayan erkek ağır kusurlu kabul edildi; eşit kusur gerekçesiyle tazminat taleplerini reddeden direnme kararı bozuldu.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/siddet-uygulayan-es-agir-kusur-aile-mudahalesi-hgk-2026-470/ →

Karar metni

Yargıtay Karar Arama sisteminde yayımlandığı hâliyle, değiştirilmeden aktarılmıştır. Taraf adları kaynakta anonimdir.

Hukuk Genel Kurulu 2025/454 E. , 2026/470 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ : Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesi

SAYISI : 2024/2104 E., 2025/159 K.

ÖZEL DAİRE KARARI : Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 03.12.2024 tarihli ve

2024/2626 Esas, 2024/9399 Karar sayılı BOZMA kararı

Taraflar arasında görülen karşılıklı boşanma davalarından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince her iki davanın kabulüne karar verilmiştir.

Kararın taraf vekillerince istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince kadının kişisel ilişkiye erkeğin ise yargılama gideri ve vekâlet ücretine yönelik istinaf itirazlarının kabulü ile bu yönlere ilişkin İlk Derece Mahkemesi kararının kaldırılması suretiyle yeniden esas hakkında hüküm tesisine, taraf vekillerinin diğer yönlere ilişkin istinaf itirazlarının ise ayrı ayrı esastan reddine karar verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının taraf vekillerince temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, Bölge Adliye Mahkemesince Özel Daire bozma

kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davacı-karşı davalı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten sonra Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı kadın eş vekili dava dilekçesinde; tarafların 2015 yılında evlendiklerini, bu evlilikten 11.06.2016 doğumlu bir çocuklarının dünyaya geldiğini, resmî nikâhın 22.07.2016 tarihinde kıyıldığını, davalının eşine hakaret ve küfür ettiğini, psikolojik ve fiziksel şiddet uyguladığını, birlik görevlerini yerine getirmediğini, ailesi ile görüştürmediğini, 02.10.2019 tarihinde yaşanan olayda müvekkilini ve kardeşini bıçakladığını ileri sürerek tarafların boşanmalarına, velâyetin anneye verilmesine, ortak çocuk yararına 750,00 TL tedbir-iştirak, müvekkili yararına 750,00 TL tedbir-yoksulluk nafakası ile 20.000,00 TL maddi, 70.000,00 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP VE KARŞI DAVA

Davalı-karşı davacı erkek eş vekili cevap ve karşı dava dilekçesinde; tüm iddiaları inkârla, tarafların sosyal medya üzerinden tanışarak çok kısa zamanda evlendiklerini, davacının aile içerisinde gerçekleşen tüm olayları ailesine anlatarak onları da yaşananlara dahil ettiğini ve kışkırttığını, kadının özel hayata ilişkin bir mesele nedeniyle müvekkilinden para istediğini ve erkeğin bu sebeple 25.000,00 TL para ödediğini, evi terk ederek açtığı boşanma davasından vazgeçmek üzere 30.000,00 TL para istediğini ve bu paranın da müvekkili tarafından kadının ailesine ödendiğini, bu olaydan sonra Kızıltepe Aile Mahkemesinin 2018/129 Esas sayılı dosyasının takipsiz bırakılarak açılmamış sayılmasına karar verildiğini, tarafların yeniden bir araya gelerek 2019 yılı Mart-Haziran ayını birlikte geçirdiklerini, kadın eşin 24.06.2019 tarihinde ortak konutu terk ederek ailesinin yanına gittiğini, bu tarihten sonra eşlerin bir araya gelmediklerini, 02.10.2019 günü davacı kadın ve kardeşi ...'in davalının bulunduğu sırada eve gelerek müvekkiline saldırdıklarını, hakaret ve küfür ettiklerini ileri sürerek asıl davanın reddine, karşı davanın kabulü ile tarafların boşanmalarına, velâyetin babaya verilmesine, müvekkili yararına 30.000,00 TL maddi, 30.000,00 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin 23.03.2022 tarihli ve 2019/400 Esas, 2022/198 Karar sayılı kararı ile; tarafların boşanmaları için açılan Kızıltepe Aile Mahkemesinin 2018/129 Esas sayılı dosyanın takipsiz bırakılarak evlilik birliğinin devam ettiği gözetildiğinde bu tarihten önceki olayların affedilmiş olduğu, eşlerin bir araya geldikten bir müddet sonra fiilen ayrı yaşamaya başladıkları, bu dönemde davacı ve ailesinin özel hayata ilişkin bir mesele karşılığında erkek eşten para aldıkları gibi kadının ortak konutu sık sık terk ederek birlik görevlerini yerine getirmediği, buna karşılık erkeğin de kadının ailesi ile görüşmesine engel olduğu, hakaret ettiği, ortak çocuk ile anneyi görüştürmediği, davacının çocuğunu görmek için kardeşiyle birlikte ortak konuta gittiği sırada

taraflar arasında kavga çıktığı ve her iki tarafın da yaralandığı, olayla ilgili taraflar hakkında Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2020/46 Esas ve 2021/62 Karar sayılı dosyasına göre hükmün açıklanmasının geri bırakılması ve erteleme hükümlerinin uygulandığı, dosya kapsamı bir bütün olarak değerlendirildiğinde boşanmaya sebep olan olaylarda eşlerin eşit kusurlu olduklarının kabulü ile her iki davanın kabulüne, tarafların boşanmalarına, velâyetin babaya verilmesine, kadın yararına 600,00 TL tedbir-yoksulluk nafakası ödenmesine, eşit kusur nedeniyle tarafların tazminat taleplerinin reddine karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

A. İstinaf Yoluna Başvuranlar

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince istinaf başvurusunda bulunmuştur.

B. Gerekçe ve Sonuç

Bölge Adliye Mahkemesinin 22.12.2023 tarihli ve 2022/1403 Esas, 2023/1244 Karar sayılı kararı ile; kadının kişisel ilişkiye erkeğin ise yargılama gideri ve vekâlet ücretine yönelik istinaf itirazlarının kabulü ile bu yönlere ilişkin İlk Derece Mahkemesi kararının kaldırılması suretiyle yeniden esas hakkında hüküm tesisine, taraf vekillerinin diğer yönlere ilişkin istinaf itirazlarının ise ayrı ayrı esastan reddine karar verilmiştir.

V. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince temyiz isteminde bulunulmuştur.

2. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile;

"...1.Tarafların iddia, savunma ve dayandıkları belgelere, uyuşmazlığın hukuki nitelendirilmesi ile uygulanması gereken hukuk kurallarına, dava şartlarına, yargılamaya hâkim olan ilkelere, ispat kurallarına ve temyiz olunan kararda belirtilen gerekçelere göre davalı-karşı davacı erkek vekilinin tüm, davacı-karşı davalı kadın vekilinin ise aşağıdaki paragrafların kapsamı dışındaki temyiz itirazları yerinde görülmemiştir.

2.Taraflarca karşılıklı açılan boşanma davalarında, İlk Derece Mahkemesince tarafların eşit kusurlu olduğu belirtilerek her iki davanın kabulü ile tarafların evlilik birliğinin sarsılması hukuki sebebiyle boşanmalarına, kadının 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun 162 nci maddesine dayalı talebinin reddine ve fer'îlerine karar verilmiştir. Taraf vekillerince istinaf yoluna başvurulması üzerine istinaf incelemesi yapan Bölge Adliye Mahkemesince davacı-karşı davalı kadın vekilinin kişisel ilişkiye yönelik, davalı-karşı davacı erkek vekilinin ise yargılama gideri ve vekâlet ücretine yönelik istinaf itirazlarının ayrı ayrı kabulü ile İlk Derece Mahkemesi kararının bu yönden kaldırılmasına ve bu yönlerden yeniden esas hakkında hüküm tesisine, taraf vekillerinin diğer yönlere ilişkin istinaf itirazlarının ise ayrı ayrı esastan reddine karar verilmiş, karar taraf vekillerince yukarıda belirtildiği

üzere temyiz edilmiştir. Her ne kadar İlk Derece Mahkemesince tarafların eşit kusurlu olduğu belirtilmişse de kusur belirlemesinin hatalı yapıldığı, yapılan yargılama ve toplanan delillerden; erkeğin, kadının ailesi ve ortak çocuk ile görüşmesine izin vermediği, kadını telefonla dahi ailesi ile görüştürmediği, fiili birliktelik içerisinde kadına sürekli hakaret ettiği, kadına ve kadının kardeşine fiziksel şiddet uyguladığı, kadının ise ailesinin evlilik birliğine olan müdahalesine sessiz kaldığı, taraflar arasında yaşanan en ufak bir tartışmada ailesinin evine gittiği ve erkeğe fiziksel şiddet uyguladığı, taraf vekillerince dilekçelerin karşılıklı verilmesi aşamasında dayanılan diğer vakıaların ise ispatlanmadığı, gerçekleşen kusurlu davranışlarına göre boşanmaya sebebiyet veren olaylarda erkeğin kadına nazaran ağır kusurlu olduğu ve bu husus gözetilmeden, yanılgılı değerlendirme sonucu boşanmaya sebebiyet veren olaylarda tarafların eşit kusurlu olduğunun kabulü doğru olmamış ve bozmayı gerektirmiştir.

3.Yukarıda (2) numaralı paragrafta açıklandığı üzere evlilik birliğinin sarsılmasına sebep olan olaylarda tazminat isteyen kadının ağır ya da eşit kusurlu olmadığı, bu olayların, kadının kişilik haklarına saldırı teşkil ettiği ve boşanma sonucu bu eşin, en azından diğerinin maddi desteğini yitirdiği anlaşılmıştır. O halde Mahkemece, tarafların, sosyal ve ekonomik durumları, tazminata esas olan fiilin ağırlığı ile hakkaniyet kuralları dikkate alınarak kadın yararına uygun miktarda maddi ve manevi tazminata hükmedilmesi gerekirken, hatalı kusur belirlemesinin sonucu olarak yazılı şekilde kadının tazminat taleplerinin reddine karar verilmesi doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir.

4.Tarafların gerçekleşen sosyal ve ekonomik durumlarına, nafakanın niteliğine, günün ekonomik koşullarına göre kadın yararına takdir edilen yoksulluk nafakası azdır. Mahkemece 4721 sayılı Türk Medeni Kanun'un 4 üncü maddesindeki hakkaniyet ilkesi de dikkate alınarak daha uygun miktarda nafakaya hükmedilmesi gerekir. Bu yön gözetilmeden yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve kanuna aykırı olup bozmayı gerektirmiştir..." gerekçesiyle karar bozulmuştur.

B. Bölge Adliye Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

Bölge Adliye Mahkemesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile; yoksulluk nafakası yönünden bozma ilâmına uyularak kadın yararına 750,00 TL yoksulluk nafakası ödenmesine hükmedilmiş, maddi ve manevi tazminatlar bakımından ise İlk Derece Mahkemesince tespit edilen kusur belirlemesi tekrar edilmek suretiyle boşanmaya sebep olan olaylarda tarafların eşit kusurlu oldukları gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

VI. TEMYİZ

A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde davacı-birleşen davalı kadın vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

B. Temyiz Sebepleri

Davacı-birleşen davalı vekili temyiz dilekçesinde; boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır kusurlu olduğunu ve müvekkili yararına tazminat ödenmesine karar verilmesi gerektiğini ileri

sürerek hükmün bozulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; boşanmaya sebep olan olaylarda erkek eşin ağır kusurlu olup olmadığı, buradan varılacak sonuca göre kadın eş yararına Türk Medeni Kanunu'nun 174. maddesinde öngörülen tazminat koşullarının oluşup oluşmadığı noktasında toplanmaktadır.

D. Gerekçe

1. İlgili Hukuk

4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) 166/1 ve 174. maddeleri.

2. Değerlendirme

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ilgili kanun maddelerinin incelenmesinde yarar görülmektedir.

2. Bilindiği üzere TMK'nın "Evlilik birliğinin sarsılması" başlıklı 166. maddesinin 1 ve 2. fıkraları;

"Evlilik birliği, ortak hayatı sürdürmeleri kendilerinden beklenmeyecek derecede temelinden sarsılmış olursa, eşlerden her biri boşanma davası açabilir.

Yukarıdaki fıkrada belirtilen hâllerde, davacının kusuru daha ağır ise, davalının açılan davaya itiraz hakkı vardır. Bununla beraber bu itiraz, hakkın kötüye kullanılması niteliğinde ise ve evlilik birliğinin devamında davalı ve çocuklar bakımından korunmaya değer bir yarar kalmamışsa boşanmaya karar verilebilir" hükmünü taşımaktadır.

3. Genel boşanma sebeplerini düzenleyen ve yukarıya alınan madde hükmü, somutlaştırılmamış veya ayrıntıları ile belirtilmemiş olması nedeniyle evlilik birliğinin sarsılıp sarsılmadığı noktasında hâkime çok geniş takdir hakkı tanımıştır. Bu bağlamda evlilik birliğinin temelinden sarsılması nedeniyle boşanma davası açan davacının davasının kabul edilerek boşanma kararı elde edebilmesi için iki koşulun gerçekleştiğini kanıtlamış olması gerekir. Bunlardan ilkinde davacı; kendisinden, evlilik birliğinin devamı için gereken "ortak hayatın sürdürülmesi" olgusunun artık beklenmeyecek derecede birliğin temelinden sarsıldığını, ikinci olarak "temelden sarsılmanın" karşı tarafın kusurlu davranışları sonucu gerçekleştiğini ispatlamak zorundadır.

4. Belirtmek gerekir ki; söz konusu hüküm uyarınca evlilik birliği, eşler arasında ortak hayatı çekilmez duruma sokacak derecede temelinden sarsılmış olduğu takdirde, eşlerden her biri kural olarak boşanma davası açabilir ise de, Yargıtay bu hükmü tam kusurlu eşin dava açamayacağı şeklinde yorumlamaktadır. Çünkü tam kusurlu eşin boşanma davası açması tek taraflı irade ile sistemimize aykırı bir boşanma olgusunu ortaya çıkarır. Boşanmayı elde etmek isteyen kişi karşı tarafın hiçbir eylem ve davranışı söz konusu olmadan, evlilik birliğini, devamı beklenmeyecek derecede temelinden sarsar, sonra da madem ki "birlik artık sarsılmıştır" diyerek boşanma doğrultusunda hüküm kurulmasını talep edebilir. Böyle bir düşünce, kimsenin kendi eylemine ve tamamen kendi kusuruna dayanarak bir hak elde edemeyeceği yönündeki temel hukuk ilkesine

aykırı düşer (TMK md. 2). Nitekim benzer ilkeye Hukuk Genel Kurulunun 04.12.2015 tarihli ve 2014/2-594 Esas, 2015/2795 Karar sayılı kararında da değinilmiştir. Bu durumda kusur ilkesine göre genel sebeple (TMK md. 166/1) boşanmaya karar verebilmek için davalının az da olsa kusurlu olması gerekir.

5. Yargıtay kararlarında boşanma davalarında temyiz incelemesi aşamasının daha sağlıklı yürütülebilmesi amacıyla; her bir davada verilecek olan boşanma kararı, fer'îleri ve boşanmanın malî sonuçları yönünden yapılacak denetlemeye uygun şekilde, tarafların boşanmaya sebep olan olaylarda gerçekleşen kusurlu davranışları belirtildikten sonra eşlerin kusur durumlarının "kusursuz, az kusurlu, eşit kusurlu, ağır kusurlu veya tam kusurlu eş" şeklinde belirlenmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Yine Yargıtay, 03.07.1978 tarihli ve 5/6 sayılı İçtihadı Birleştirme Kararıyla da "kimin daha fazla kusurlu olduğunu tayin hususunda önceden bir ölçü konulamayacağına ve bu hususta bir içtihadı birleştirmeye gidilemeyeceğine" karar vererek her bir boşanma davasında tarafların boşanmaya esas teşkil eden kusur durumlarının kendine özgü ve o evliliğe münhasır olduğunu kabul etmiştir.

6. Diğer yandan boşanma bozucu yenilik doğuran bir karar niteliğinde olup, boşanma kararının kesinleşmesiyle evlilik birliği sona erer. Boşanmanın eşler bakımından kişisel ve malî olmak üzere bir takım sonuçlarının bulunduğu kuşkusuzdur. Maddi ve manevi tazminat talepleri de boşanmanın eşlerle ilgili malî sonuçlarındandır.

7. Türk Medeni Kanunu'nun "Maddi ve manevi tazminat" başlıklı 174. maddesinde "Mevcut veya beklenen menfaatleri boşanma yüzünden zedelenen kusursuz veya daha az kusurlu taraf, kusurlu taraftan uygun bir maddî tazminat isteyebilir. Boşanmaya sebep olan olaylar yüzünden kişilik hakkı saldırıya uğrayan taraf, kusurlu olan diğer taraftan manevî tazminat olarak uygun miktarda bir para ödenmesini isteyebilir" hükmü düzenleme altına alınmıştır. Görülüyor ki hâkim, boşanmaya sebep olan olaylarda kusursuz veya az kusurlu bulunan eş yararına tazminat ödenmesine karar vermek yetkisine sahiptir.

8. Maddi tazminat, mevcut veya beklenen menfaatleri boşanma yüzünden zedelenen kusursuz veya daha az kusurlu tarafın, kusurlu taraftan talep ettiği tazminattır. Maddi tazminatın ön koşulu, talep edenin boşanma yüzünden mevcut veya beklenen menfaatlerinin zedelenmesi, boşanma ve maddi zarar arasında nedensellik bağının bulunmasıdır. Başka bir sebepten kaynaklı kayıplar maddi tazminat kapsamında yer alamaz. Mevcut menfaatlerin belirlenmesinde evliliğin taraflara sağladığı yararlar göz önünde bulundurularak tarafın maddi tazminat talebi değerlendirilir. Evliliğin boşanma ile sona ermesi hâlinde taraflar birliğin sağladığı menfaatlerden ileriye dönük olarak faydalanamayacaklardır. Beklenen menfaatler ise evlilik birliği sona ermeseydi kazanılacak olan olası çıkarları ifade eder.

9. Türk Medeni Kanunu'nun 174/2. maddesinde düzenlenen manevi tazminata boşanmaya sebep olan olayın, kişilik haklarına saldırı teşkil etmesi hâlinde hükmedilir (doktrindeki bir esere atıf). Manevi zarar ise, insan ruhunda kişinin iradesi dışında meydana gelen acı, ızdırap ve elem olarak ifade edilmektedir. Manevi tazminat da, bozulan manevi dengenin yerine gelmesi için kabul edilen bir telafi şeklidir. Hukuka aykırı ve kusurlu bir davranış sonucu hakkı ihlâl edilenin zararının

giderilmesi, menfaatinin denkleştirilmesi hukukun temel ilkesidir. Ancak TMK'nın 174. maddesinin 2. fıkrası genel tazminat esaslarından ayrılmış, aile hukukunda getirilmiş, kendine özgü bir haksız fiil düzenlemesidir. Eşler arasındaki ilişkinin özelliği itibariyle burada manevi zararı tam olarak belirlemek zordur. Manevi tazminat miktarı, maddi olarak kesin bir miktar değildir. Manevi tazminat talep eden eşin ruhen uğramış olduğu çöküntü ile psikolojik olarak yaşamış olduğu sıkıntılara karşılık olarak onu rahatlatacak olan bir bedeldir. Bu özelliği nedeniyledir ki; yasa, menfaati zedelenen ve kişilik hakları ihlâl edilen eşe "uygun bir tazminat" verileceğini belirtmektedir. O hâlde hâkim; manevi tazminatın miktarını belirlerken, kişilik haklarına yapılan saldırının niteliği ile tarafların ekonomik ve sosyal durumları dikkate alınarak takdir hakkını kullanmalıdır.

10. Eldeki davada tarafların 22.07.2016 tarihinde evlendikleri, bu evlilikten bir çocuklarının dünyaya geldiği, İlk Derece Mahkemesince; davacı kadının ailesi tarafından evliliğe devam edilmesi yönünde erkeğin tehdit edildiği ve karşılığında para alındığı, kadının bu duruma sessiz kaldığı gibi ortak konutu sık sık terk ederek birlik görevlerini yerine getirmediği, buna karşılık erkeğin de kadının ailesi ile görüşmesine engel olduğu, eşine hakaret ettiği, ortak çocuk ile anneyi görüştürmediği, davacının çocuğunu görmek için kardeşiyle birlikte ortak konuta gittiği sırada taraflar arasında kavga çıktığı ve her iki tarafın da yaralandığı, olayla ilgili taraflar hakkında Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2020/46 Esas ve 2021/62 Karar sayılı dosyasına göre hükmün açıklanmasının geri bırakılması ve erteleme hükümlerinin uygulandığı, gerçekleşen olaylara göre boşanmaya sebep olan olaylarda tarafların eşit kusurlu oldukları belirtilerek boşanmaya karar verilmiştir. Özel Daire ise boşanmaya sebep olan olaylarda; erkeğin kadının ailesi ve ortak çocuk ile görüşmesine izin vermediği, kadını telefonla dahi ailesi ile görüştürmediği, fiili birliktelik içerisinde kadına sürekli hakaret ettiği, kadına ve kadının kardeşine fiziksel şiddet uyguladığı, buna karşılık kadının da ailesinin evlilik birliğine olan müdahalesine sessiz kaldığı, taraflar arasında yaşanan en ufak bir tartışmada ailesinin evine gittiği ve erkeğe fiziksel şiddet uyguladığı, gerçekleşen kusurlu davranışlara göre boşanmaya sebebiyet veren olaylarda erkeğin kadına nazaran ağır kusurlu olduğunu kabul ederek boşanma nedeniyle kadın eş yararına uygun miktarda maddi ve manevi tazminat ödenmesi gerektiği gerekçesiyle kararı bozmuştur.

11. Davacı annenin salt çocuğunu görmek amacıyla kardeşini de yanına alarak ortak konuta gittiği sırada yaşanan kavga nedeniyle tarafların Mardin 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2020/46 Esas ve 2021/62 Karar sayılı dosyası ile yargılandıkları, dava dosyası incelendiğinde erkeğin ele geçirilemeyen bıçak ile kayınbiraderi olan ...'i sağ göğüs kafesinden iki defa ve sağ kolundan bir defa olmak üzere hayati tehlike geçirecek şekilde yaraladığı, eşlerin ise karşılıklı olarak birbirlerini basit tıbbi müdahale ile giderilebilecek şekilde yaraladığı görülmektedir. Bunun dışında erkeğin kadına yönelik hakaret ve fiziksel şiddetinin yoğunluğuna dair tanık beyanları incelendiğinde ...'ın "Davalı kızıma sürekli evlilik süresince hakaret, tehdit etme, eve kapatmaktadır. Bizim ailemize de tehditlerde bulunuyordu. Evlilik süresince de davalı kızımla bizi görüştürmedi. Ne telefonla ne de yüz yüze kızımla görüşemiyorduk. Çocuk olduğu için kızım evliliğini sürdürdü. Kızım çocuğunu göremiyor" şeklinde ifade verdiği ve ... ...'ın da "Ablam davalıyla 5 yıldır evliydi. Evliliği süresince de sürekli şiddet ve darp görüyordu. Ablam evindeyken bizi arayıp eşinden şiddet gördüğünü söyleyip bizden yardım istiyordu. Bize geldiğinde de yüzünde yara izleri vardı" demekle görgüye dayalı bilgilerinin olduğu anlaşılmaktadır. Tüm bu deliller göz önüne alındığında kadın eşten

kaynaklanan kusurlu davranışlara karşılık; erkeğin eşine süreklilik arz eder şekilde hakaret ettiği ve fiziksel şiddet uyguladığı açıktır. Gerçekleşen bu kusurlu davranışlar karşılaştırıldığında tarafların kusurlarının birbirine denk olduğundan bahisle eşit kusurlu sayılamayacakları, boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır, kadının ise az kusurlu olduğu hususu tartışmasızdır. Hâl böyle olunca tarafların eşit kusurlu olduğunun kabulü ile dosya kapsamına uygun düşmeyen bu kusur belirlemesine bağlı olarak kadın eşin tazminat taleplerinin reddine karar verilmesi bozmayı gerektirmiştir.

12. O hâlde, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

13. Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

VII. KARAR

Açıklanan sebeple;

Davacı-karşı davalı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında açıklanan gerekçe ve nedenlerden dolayı 6100 sayılı Kanun'un 371. maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Kanun'un 373/2. maddesi uyarınca kararı veren Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesine gönderilmesine,

09.09.2026 tarihinde oy birliğiyle kesin olarak karar verildi.